

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 12. aprila 2021.godine
Br.ref.:RK 1747/21

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI82/20

Podnosilac

Jakup Mehmeti

**Ocena ustavnosti rešenja Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda
za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju
AC-I-16-0144-A0001 od 21. februara 2020. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Jakup Mehmeti (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koga zastupa Hamdi Podvorica, advokat iz Prištine.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost rešenja Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda (u daljem tekstu: Žalbeno veće PKVS) za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: KAP) AC-I-16-00144-A0001 od 21. februara 2020. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporenog rešenja Žalbenog veća PKVS AC-I-16-0144-A0001 od 21. februara 2020. godine, kojim su, prema navodima podnosioca zahteva, povređena njegova prava zagarantovana članovima 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 46. [Zaštita imovine] stavovi 1, 2, 3. i 4. Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 1. [Zaštita imovine] Protokola br. 1 Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavovima 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 29. maja 2020. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 12. juna 2020. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Safeta Hoxhu za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Selvete Gërxhaliu-Krasniqi (predsedavajuća), Bajram Ljatifi i Radomir Laban (članovi).
7. Dana 22. juna 2020. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva. Takođe, po jedna kopija zahteva je poslata Žalbenom veću PKVS-a i KAP-u.
8. Dana 3. avgusta 2020. godine, KAP je dostavio svoje komentare u vezi sa navodima podnosioca zahteva.
9. Dana 24. februara 2021. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno tražilo da se odlučivanje odloži za neki drugi datum zbog dodatnih dopuna.
10. Dana 3. marta 2021. godine, Sud je primio kompletan spis predmeta od PKVS.
11. Dana 25. marta 2021. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

1. Postupak eksproprijacije

12. Dana 26. aprila 1982. godine, opština Uroševac je rešenjem br. 03-465-5 eksproprijirala nepokretnost (parcelu) br. 111, po kulturi njiva treće klase, u površini od 0.36,17 hektara, evidentiranu u posedovnom listu br. 14-KZ-Jerli Talinovac, opština Uroševac (u daljem tekstu: sporna nepokretnost), za potrebe Radne organizacije IMK Fabrika za proizvodnju cevi. Tim rešenjem je Direkciji za imovinu, geodeziju i katastar naloženo da sprovede izmene u katastarskim knjigama. Prema spisima predmeta, sporna nepokretnost je prešla u svojinu DP Eurometal-SO Uroševac (važeći zakon, Sl. list SAPK, iz aprila 1978. godine).
13. Za period od 1982. do 2002. godine, Sud nema nikakvih podataka o tome šta je podnosilac zahteva preduzimao dok nije proglašen jedinim naslednikom imovine svog oca SH.M.

2. Ostavinski (vanparnični) postupak

14. Podnosilac zahteva je 2002. godine podneo zahtev Opštinskom sudu u Uroševcu za njegovo proglašenje naslednikom na celokupnoj imovini svog oca SH.M., koji je preminuo 2. jula 1999. godine.
15. Dana 12. decembra 2002. godine, Opštinski sud u Uroševcu je kao vanparnični sud, odlukom T. br. 240/02, oglasio podnosioca zahteva jedinim naslednikom na celokupnoj imovini SH.M., odnosno katastarskih parcela br. 1, 136, 205, 490, 502/2, 647 i 648, na mestu zvanom Oborište, po kulturi njiva, livada, kuća i dvorište, u ukupnoj površini od 1.84,51 hektara, koja se nalazi u selu Jerli Talinovac, a evidentirana u posedovnom listu br. 14 SO Uroševac.
16. Dana 27. decembra 2002. godine, Direkcija za imovinu, geodeziju i katastar opštine Uroševac je po nalogu Opštinskog suda u Uroševcu od 12. decembra 2002. godine, utvrdila da su ispunjeni zakonski uslovi za sprovođenje potrebnih izmena u katastarskom operatu za prenos imovine, odnosno katastarskih parcela br. 1, 136, 205, 490, 502/2, 647 i 648, na mestu zvanom Oborište, po kulturi njiva, livada, kuća i dvorište, u ukupnoj površini od 1.84,51 hektara, iz posedovnog lista br. 14 SO Uroševac, sa pokojnog SH.M. na njegovog sina, odnosno podnosioca zahteva.

3. Postupak pred opštinskim organima

17. Dana 18. avgusta 2005. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev SO Uroševac, kojim je tražio deeksproprijaciju sporne nepokretnosti br. 111, po kulturi njiva treće klase u površini od 00.36,17 hektara, koja se prethodno vodila po posedovnom listu br. 14 SO Uroševac, selo Jerli Talinovac i vraćanje iste u njegov posed. U zahtevu se dalje navodi: "*Gore navedena parcela je na osnovu gore navedenog rešenja o eksproprijaciji, eksproprijirana za potrebe Radne organizacije IMK - Fabrika za proizvodnju čeličnih cevi u Uroševcu, radi izgradnje nove fabrike za proizvodnju termičkih cevi sa vazдушnim*

hlađenjem, prema predviđenom projektu. Parcela se sada vodi na ime DP "Eurometal", sa sedištem u Uroševcu".

18. U oktobru 2005. godine, Direkcija za imovinu, geodeziju i katastar u Uroševcu je odlukom br. 06465-6, odbila zahtev podnosioca zahteva za deeksprijaciju sporne nepokretnosti i vraćanje iste u posed podnosioca zahteva, sa obrazloženjem da je zahtev za deeksprijaciju i vraćanje sporne nepokretnosti u posed podnet nakon roka predviđenog članom 21. Zakona o eksproprijaciji, Sl. list SAPK br. 1978 i 46/86.
19. Dana 20. oktobra 2005. godine, podnosilac zahteva je protiv odluke Direkcije za imovinu, geodeziju i katastar u Uroševcu, uložio žalbu izvršnom direktoru SO Uroševac, kojom je, između ostalog, tražio: *"Tražimo od izvršnog direktora da prilikom razmatranja našeg zahteva uzme u obzir i činjenicu da su političke okolnosti - tadašnji diskriminatorni zakoni Srbije bili faktor zbog kojeg nije podnet zahtev u skladu sa rokom predviđenim u članu 21. Zakona o eksproprijaciji i da donese odluku o poništenju rešenja o eksproprijaciji od 23. aprila 1982. godine"*. Međutim, u vezi sa ovim podneskom, podnosilac zahteva nije dostavio dokaze o tome kako je dalje odlučeno.
20. Dana 8. avgusta 2006. godine, podnosilac zahteva se obratio zahtevom Katastarskoj agenciji Kosova, kojim je ponovo tražio deeksprijaciju i vraćanje sporne nepokretnosti u posed. Međutim, i u vezi sa ovim podneskom, podnosilac nije pružio dokaze o tome kako je dalje odlučeno.

4. Postupak pred PKVS

21. Dana 4. jula 2005. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu PKVS-u, kojom je tražio deeksprijaciju sporne nepokretnosti i njeno vraćanje u njegov posed.
22. Dana 27. jula 2005. godine, PKVS, rešenjem SCC-005-0209, odbija tužbu podnosioca zahteva i utvrđuje da nema nadležnost da odlučuje u ovom predmetu, sa obrazloženjem da rešenje po predlogu za eksproprijaciju donosi opštinski organ uprave nadležan za imovinsko-pravne odnose na čijem se području nalazi nepokretnost po odredbama Zakona o opštem upravnom postupku (član 15. Zakona o eksproprijaciji).

5. Postupak likvidacije preduzeća DP Eurometal

23. Dana 17. marta 2006. godine, društveno preduzeće DP Eurometal-Uroševac je podvrgnuto postupku likvidacije od strane Organa za likvidaciju Kosovske povereničke agencije (u daljem tekstu: KPA).
24. Dana 5. juna 2006. godine, KPA obaveštava podnosioca zahteva da je, dana 24. avgusta 2005. godine, stupila na snagu odluka Odbora KPA o likvidaciji preduzeća DP Eurometal-Uroševac. Tim obaveštenjem je podnosiocu zahteva ostavljen rok do 12. juna 2006. godine za podnošenje žalbe KPA-u.
25. Dana 12. juna 2006. godine, podnosilac zahteva je izjavio žalbu KPA-u, kojom je tražio povraćaj sporne nepokretnosti, pozivajući se na diskriminatorne

zakone i represiju izvršenu nad albanskom imovinom od strane tadašnjeg režima.

6. Tužba pred Opštinskim sudom u Uroševcu

26. Dana 1. avgusta 2006. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu Opštinskom sudu u Uroševcu, radi utvrđenja svojine na spornoj nepokretnosti, sa obrazloženjem da je on jedini legitimni vlasnik parcele br. 111 u površini od 00.36,17 hektara.
27. Dana 3. maja 2012. godine, Opštinski sud u Uroševcu se oglasio nenadležnim za odlučivanje o pravnoj stvari podnosioca zahteva, sa sledećim obrazloženjem: *“Sud je nakon razmatranja tužbe u smislu člana 389. u vezi sa članom 392. tačka (b) Zakona o parničnom postupku Republike Kosovo, utvrdio da nije nadležan da odlučuje o ovoj pravnoj stvari. Ovo pravno pitanje je stvarnoj nadležnosti Posebne komore Vrhovnog suda Kosova i to na osnovu člana 4.4 Zakona o Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova br. 04/L-033, koji je objavljen u Službenom listu Republike Kosovo, i stupio na snagu dana 01.01.2012. godine”.*

7. Postupak pred organom za likvidaciju KAP-a

28. Dana 21. maja 2013. godine, Organ za likvidaciju bivše KPA, sada KAP, tražio je od podnosioca zahteva sledeće dodatne informacije i dokaze: 1) potvrdu o naknadi nepokretnosti; 2) kopiju žalbe na odluku br. 03-465-5 od 26. aprila 1982. godine koju je donela SO Uroševac; 3) kopiju liste katastarskih knjiga koja dokazuje da je parcela upisana na ime podnosioca zahteva; 4) posedovni list br. 14; 5) dokaz da li je podnosilac zahteva tražio pravnu zaštitu svojih prava; i 6) bilo koji drugi dokument ili dokaz u prilog njegovom zahtevu.
29. Dana 16. jula 2013. godine, KAP je odlukom GJI057-0163, odbio, kao nevažeću, žalbu podnosioca zahteva, smatrajući da su informacije koje je dostavio podnosilac zahteva bile nedovoljne da se omogući njegovo uvrštavanje u bilo kakvu raspodelu prihoda od likvidacije preduzeća DP Eurometal-Uroševac.

8. Završni postupak pred PKVS

30. Dana 13. avgusta 2013. godine, podnosilac zahteva je izjavio žalbu PKVS-u protiv odluke [GJI057-0163] Organa za likvidaciju KAP-a od 17. jula 2013. godine, kojom je tražio poništavanje predmetne odluke, povraćaj sporne nepokretnosti u posed i priznavanje prava svojine na spornoj nepokretnosti, kao i upis istog u katastarske knjige.
31. Dana 18. marta 2014. godine, PKVS je obavestio KAP o žalbi koju je uložio podnosilac zahteva.
32. Dana 29. aprila 2014. godine, KAP je dostavio svoj odgovor PKVS-u sa predlogom da PKVS odbije žalbu podnosioca zahteva i potvrdi odluku [GJI057-0163] Organa za likvidaciju KAP-a jer je na osnovu člana 21. Zakona o eksproprijaciji (Službeni list br. 21/1978) predviđeno da se *“Po isteku 10*

godina od dana pravosnažnosti rešenja o eksproprijaciji ne može se podneti zahtev za poništaj istog”, i da nema dokaza da je podnosilac zahteva, do 2005. godine, tražio pred PKVS-om poništaj odluke br. 03-465-5 od 26. aprila 1982. godine.

33. Dana 11. juna 2014. godine, podnosilac zahteva je dostavio PKVS-u odgovor na navode KAP-a, naglašavajući da su argumenti KAP-a potpuno protivzakoniti i da iz tog razloga treba da budu odbijeni od strane PKVS-a kao neosnovani.
34. Dana 19. maja 2016. godine, Specijalizovano veće PKVS-a je odlukom C-IV-13-1528, odbilo, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva i potvrdilo odluku [GJI057-0163] Organa za likvidaciju KAP-a od 16. jula 2013. godine, kao pravilnu i zasnovanu na zakonu, sa obrazloženjem da se podnosilac zahteva radi poništaja rešenja o eksproprijaciji nije obratio organima uprave dotične opštine koja je izvršila eksproprijaciju sporne nepokretnosti.
35. U obrazloženju se dalje navodi: *“Štaviše, Posebna komora smatra da pre početka postupka za vraćanje ekspropriisane nepokretne imovine, žalilac pre svega je morao da se obrati upravnim organima. Prema članu 39 Zakona o eksproprijaciji (03/L-139), proizilazi da se ovo pitanje mora rešavati od strane upravnih organa i prema postupku određenom u ovom Zakonu. Zahtev za sudski pretres takve odluke se zasniva na članu 27.2 ovog Zakona, što znači da se na takvu odluku može uložiti žalba ali samo u okviru Departmana o upravnim pitanjima pri Osnovnom sudu u Prištini u skladu sa Zakonom (br. 03/L-202) o upravnim sporovima. Bez eliminacije zakonskih efekata odluke o eksproprijaciji donete 1982. godine, žalilac se ne može smatrati vlasnikom nepokretne imovine i kao posledica, nije u stanju da traži vraćanje nepokretne imovine koja je oduzeta od njega ovom odlukom”.*
36. Dana 27. juna 2016. godine, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Žalbenom veću PKVS-a na odluku Specijalizovanog veća od 19. maja 2016. godine, zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede materijalnog i procesnog prava, sa predlogom da se žalba usvoji kao osnovana, a da se presuda Specijalizovanog veća C-IV-13-1528 od 19. maja 2016. godine, preinači.
37. Dana 21. februara 2020. godine, Žalbeno veće PKVS je rešenjem AC-II-16-0144-A0001, odbilo žalbu podnosioca zahteva i potvrdilo presudu [C-IV-13-1528] Specijalizovanog veća od 6. juna 2016. godine.
38. Relevantni deo iz obrazloženja rešenja Žalbenog veća PKVS-a:

“Žalbeno veće je nakon razmatranja žalbenih navoda, nakon ocene zakonitosti ožalbene presude, kao i na osnovu dokaza u spisu predmeta, našlo da je pobijana presuda pravilna, utemeljena i dobro obrazložena. Tužilac je propustio da pokrene upravni postupak radi spornog pitanja, radi pobijanja te odluke. Shodno članu 17. Zakona o eksproprijaciji, protiv rešenja opštinskog organa koji je izvršio eksproprijaciju može se izjaviti žalba drugostepenom nadležnom organu. Iz dokaza, spisa predmeta, nema naznaka da je tužilac osporio ovu odluku. Prema članu 21. stav 4, ovog Zakona, odluka o eksproprijaciji će se poništiti i na osnovu zahteva prethodnog vlasnika ekspropriisane imovine,

ako korisnik eksproprijacije u roku od 3 godine od pravosnažnosti ove odluke nije izvršio, prema prirodi objekta, potrebne radnje na tom objektu. Stav 5 ovog člana određuje da nakon prolaska 10 godina od dana kada je jedna takva odluka postala pravosnažna, ne može se podneti zahtev za poništaj. Žalbeno veće utvrđuje da je tužba za poništaj te odluke po prvi put podneta 12. juna 2006. godine Kosovskoj agenciji za privatizaciji, odnosno van svih rokova određenih zakonom”.

Navodi podnosioca zahteva

39. Podnosilac zahteva tvrdi da su osporenim rešenjem Žalbenog veća PKSV-a povređena njegova prava zagarantovana članovima 31. i 46. stav 1, 2, 3. i 4. Ustava i članom 1. Protokola br. 1 EKLJP-a, navodeći da mu je sporna nepokretnost eksproprisana a da mu nije pružena sigurnost kao vlasniku.
40. Povredu člana 31. i 46. Ustava, podnosilac zahteva povezuje sa zaključkom veća PKVS-a, koja su, prema njegovim navodima, pogrešno utvrdila da *“Zakon o eksproprijaciji predviđa da se jedan takav zahtev ne može podneti nakon isteka roka od 10 godina je pogrešan jer legitimise lišenje vlasnika od imovine na arbitraran način i ustavnim odredbama da je pravo imovine garantovano”.*
41. Po tom osnovu, podnosilac zahteva dodaje, *“Prema članu 49.1, člana 49 Zakona o eksproprijaciji, primenjiv u vreme eksproprijacije (Službeni List SAPK br. 21/1978), „nakon što odluka o eksproprijaciji postaje konačna, opštinski organ nadležne uprave za imovinsko-pravno pitanje je dužan da bez zakašnjenja počinje postupak nadoknade vlasnika eksproprisane imovine. Prema članu 140.1 ZVPP-a, postupak eksproprijacije eksproprisane imovine počinje i odvija se po službenoj dužnosti. Isti ovaj zaključak rezultuje i iz odredbe člana 217.1 ZVPP-a,... U konkretnom slučaju, nadležni organ nije započeo postupak nadoknade sporazumom a nije ni dostavio spise predmeta nadležnom sudu...”.*
42. Podnosilac zahteva dalje dodaje da, *“Rok zastare zahteva o pravičnoj nadoknadi nepokretne imovine koja prelazi u društveno vlasništvo prema osnovi ekspropriranja, ili drugoj zakonskoj osnovi, gde se nadoknada određuje prema službenoj dužnosti počinje da teče još od prvog dana, nakon dana kada je prethodni vlasnik nepokretne imovine imao pravo da traži pravičnu nadoknadu određenu sporazumom ili sudskom odlukom. Iz činjenice jer takva nadoknada tužiocu se nije odredila ni dogovorom postignutim pri upravnom organu a ni sudskom odlukom, prema tome, ovde nije mogao da počne da teče rok zastare takvog zahteva, s toga Specijalizovano veće SKVSK-a i Žalbeno veće SKVSK-a, pogrešno su primenili zakonske odredbe u njegovim presudama kada su utvrdili da je zahtev tužioca neosnovan”.*
43. Pored toga, podnosilac zahteva navodi: *“Ista je situacija i što se tiče vraćanja eksproprisane imovine prethodnom vlasniku. Prema četvrtom stavu člana 21 Zakona o eksproprisaniu koji je bio na snazi u vreme eksproprisania, konačna odluka o eksproprisaniu će se poništiti ako korisnik eksproprisania u roku od 3 godine od kada je odluka postala konačna, nije izvršio, prema*

prirodi objekta, potrebne radove u tom objektu. Korisnik eksproprijacije ne da nije izvršio potrebne radove u tom objektu u predviđenom roku od 3 godine, već ni dan danas se nisu izvršili. Vlasnik eksproprijisane nepokretne imovine je stalno učinio usmene zahteve za poništenje odluke eksproprijacije nepokretne imovine, ali njihovi zahtevi se nisu uzeli u obzir. Iz ovog razloga, vlasnik nepokretne imovine se obratio i sudu tužbom za ostvarenje svog neospornog prava u nepokretnoj imovini, međutim i sud do sada nije odlučio u korist vlasnika eksproprijisane nepokretne imovine jer se proglasio nenadležnim”.

44. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da: *“I. Izjavi zahtev prihvatljivim za razmatranje po meritumu; II. Utvrdi da je bilo kršenja člana 31 (Pravo na pravično i nepristrasno suđenje) i člana 46 Ustava Republike Kosovo i člana 1 aneks Protokola Konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda. III. Ukida se kao nespojiva sa Ustavom Republike Kosovo presuda Specijalizovanog veća Posebne komore Vrhovnog suda C-IV-13-1528 od 06. aprila 2016. godine i presuda Apelacionog Specijalizovanog veća Posebne komore Vrhovnog suda AC-IV-16-0144-A0001 od 21. februara 2020. godine. IV. Da vrati presudu Specijalizovanog veća Posebne komore Vrhovnog suda C-IV-13-1528 od 06. aprila 2016. godine i presude Apelacionog Specijalizovanog Posebne komore Vrhovnog suda AC-I-16-0144-A0001 od 21. februara 2020. godine na ponovno razmatranje u skladu sa presudom ovog suda; V. Naloži se Posebna komora Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose za Kosovsku Agenciju za Privatizaciju, da u skladu sa pravilom 66 (5) Pravilnika o radu, obavesti sud u roku od 6 meseci od objave ove presude u vezi sa preduzetim merama za primenu presude ovog suda”.*

Prihvatljivost zahteva

45. Sud prvo razmatra da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti koji su propisani Ustavom, predviđeni Zakonom i dalje precizirani Poslovníkom.
46. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

[...]

47. Pored toga, Sud se takođe poziva i na uslove prihvatljivosti koji su propisani Zakonom. S tim u vezi, Sud se poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47.

[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48.

[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49.

[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”.

48. Što se tiče ispunjenja gore navedenih uslova prihvatljivosti, Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana i da osporava akt javnog organa, odnosno rešenje AC-II-16-0144-A0001 Žalbenog veća PKVS-a od 21. jula 2020. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva na raspolaganju. Podnosilac zahteva je takođe naglasio osnovna prava i slobode za koja tvrdi da su mu povređena i podneo je svoj zahtev u roku koji je određen članom 49. Zakona.
49. Međutim, pored toga, Sud razmatra i da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti utvrđene u pravilu 39. [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika. Naime, stav (2) pravila 39. Poslovnika, utvrđuje:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

50. Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da su osporenim rešenjem Žalbenog veća PKVS-a povređena njegova prava zagarantovana članovima 31. i 46. stavovi 1, 2, 3. i 4. Ustava, kao i članom 1. Protokola br. 1 EKLJP-a, povezujući svoje navode sa načinom primene zakona koji je bio na snazi u vreme eksproprijacije sporne nepokretnosti. Shodno tome, Sud će razmotriti i oceniti navode podnosioca zahteva u skladu sa zahtevima iz člana 53. Ustava, koji utvrđuje: *“Osnovna prava i slobode zagarantovana ovim Ustavom se tumače u saglasnosti sa sudskom odlukom Evropskog suda za ljudska prava”.*

i. Što se tiče navoda o kršenju “pravičnog suđenja” kao rezultat pogrešne primene važećeg zakona

51. Povodom navoda podnosioca zahteva da su osporenim rešenjem Žalbenog veća PKVS-a povređena njegova prava zagarantovana članom 31. Ustava jer su pogrešno primenjene relevantne odredbe važećeg zakona (Službeni list br.

21/1978), Sud smatra da takvi navodi pokreću zakonska pitanja (zakonitost) a ne ustavna pitanja (ustavnost). S tim u vezi, Sud je u više navrata naglašavao da se kao opšte pravilo, navodi o pogrešnom tumačenju i primeni odredaba zakona, koje su navodno izvršili redovni sudovi, odnose na oblast zakonitosti i da kao takvi, nisu u nadležnosti Ustavnog suda, i iz tog razloga ih Sud, u načelu, ne može razmatrati (vidi slučajeve Suda br. KIO6/17, podnosilac *L.G. i petoro drugih*, rešenje o neprihvatljivosti od 25. oktobra 2016. godine, stav 36; KI122/16, podnosilac *Riza Dembogaj*, presuda od 30. maja 2018. godine, stav 56; i slučaj Suda KI154/17 i 05/18, podnosioci zahteva *Basri Deva, Afërdita Deva i Društvo sa ograničenom odgovornošću "Barbas"*, rešenje o neprihvatljivosti od 28. avgusta 2019. godine, stav 60).

52. Sud je dosledno isticao da nije njegov zadatak da se bavi činjeničnim ili pravnim greškama koje su navodno počinili redovni sudovi (*zakonitost*), osim ukoliko su i u meri u kojoj su tim greškama mogla biti povređena prava i slobode zaštićene Ustavom (*ustavnost*). On sam ne može ocenjivati zakon koji je opredelio redovni sud da donese određenu umesto neke druge odluke. U suprotnom, Sud bi postupao kao sud "*četvrtog stepena*", čime bi zanemario ograničenja koja su postavljena u njegovoj nadležnosti. U stvari, uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi predmet ESLJP-a *García Ruiz protiv Španije*, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28; i vidi, takođe, između ostalog, slučajeve Suda: KIO6/17, citiran u tekstu iznad, stav 37; i KI122/16, citiran u tekstu iznad, stav 57; i KI154/17 i 05/18, citiran u tekstu iznad, stav 61).
53. Sud je dosledno držao ovaj stav zasnovano na sudskoj praksi ESLJP-a, koja jasno navodi da nije uloga ovog Suda da preispituje zaključke redovnih sudova u pogledu činjeničnog stanja i primene materijalnog prava (vidi predmet ESLJP-a *Pronina protiv Rusije*, presuda od 30. juna 2005. godine, stav 24; i slučajeve Suda KIO6/17, citiran u tekstu iznad, stav 38; KI122/16, citiran u tekstu iznad, stav 58 i KI154/17 i 05/18, citiran u tekstu iznad, stav 62).
54. Sud, međutim, podseća da sudska praksa ESLJP-a kao i sudska praksa Suda, utvrđuju i okolnosti pod kojima treba napraviti izuzetke od ovog stava. ESLJP je naglasio da dok je prvenstveno na domaćim organima da rešavaju probleme koji se odnose na tumačenje zakona, uloga Suda je da se uveri ili proveriti da efekti takvog tumačenja budu saglasni sa EKLJP (vidi, predmet ESLJP-a *Miragall Escolano i drugi protiv Španije*, presuda od 25. maja 2000. godine, stavovi 33-39).
55. Shodno tome, iako je uloga Suda ograničena u smislu ocene tumačenja zakona, on se mora uveriti i preduzeti mere kada primeti da je određeni sud "*primenio zakon na očigledno pogrešan način*" u konkretnom slučaju, što je moglo rezultirati "*proizvoljnim*" ili "*očigledno nerazumnim*" zaključcima za podnosioca zahteva (u vezi sa osnovnim načelima koja se odnose na pogrešno tumačenje i primenu zakona, vidi, između ostalog, slučaj Suda KI154/17 i 05/18, citiran u tekstu iznad, stavovi 60 do 65 i tu korišćene reference).
56. U tom smislu, Sud mora da naglasi da podnosilac zahteva nije argumentovao pred Sudom (i) razloge koji bi mogli potkrepiti navod da je u okolnostima konkretnog slučaja, Žalbeno veće PKVS protumačilo relevantne članove

važéćeg zakona “na očigledno pogrešan način”; i (ii) da je takvo tumačenje rezultiralo “proizvoljnim” ili “očigledno nerazumnim” zaključcima za podnosioca zahteva.

57. Sud, u nastavku, primećuje da su navodi podnosioca zahteva u vezi sa pogrešnom primenom odredaba Zakona br. 21/1978, prvobitno ispitani od strane Specijalizovanog veća PKVS, gde je navedeno: “*Postupak eksproprijacije je sproveden na osnovu Zakona o eksproprijaciji “S.L. SAPK, april 1978. godine” koji je u to vreme bio na snazi i ovo je administrativni postupak a ne sudski postupak. Postupak eksproprijacije, način, obaveze korisnika eksproprijacije i prava vlasnika, imovina kojeg se ekspropriše je regulisana odredbama Zakona o eksproprijaciji, tako da za ostvarenje svakog njegovog prava, vlasnik imovine koja se ekspropriše, ova prava mora da ostvaruje u tom postupku i pri upravnim organima koje vode ovaj postupak*”.
58. Specijalizovano veće je dalje obrazložilo da: “*Donošenje odluke, podnošenje žalbe i poništaj rešenja o eksproprijaciji je isključiva nadležnost organa državne uprave i sav ovaj postupak je regulisan Zakonom o eksproprijaciji, prečišćeni tekst (član 15, 17. i 21. st. 6 ovog Zakona). Član 21. stav 6, istog Zakona, određuje da: “po zahtevu za poništaj rešenja o eksproprijaciji i po odustanku za eksproprijaciju rešava organ koji je po predlogu za eksproprijaciju rešavao u prvom stepenu”. Zasnivano u odredbe Zakona o eksproprijaciji, jedino pitanje za koju su nadležni sudovi je pitanje pravičnog nadoknađivanja – određivanje visine naknade ali ovo pitanje se nije podiglo od žalioca*”.
59. Kada je reč o povraćaju ekspropisane sporne nepokretnosti, Sud takođe primećuje da je Specijalizovano veće PKVS-a, obrazložilo: “*Žalilac je tražio vraćanje ekspropisane imovine obrazloženjem da ona nije iskorišćena za svrhu koja je istaknuta u odluci o ekspropisanju. U vezi s tim, Posebna komora primećuje da se žalilac pozvao na član 21 Zakona o ekspropisanju na osnovu kojeg, prethodni vlasnik traži vraćanje nepokretne ekspropisane imovine ako korisnik eksproprijacije u roku od tri godine od dana kada je odluka postala konačna, nije obavio prema prirodi objekta, potrebne radove u tom objektu. Sledeći stav ovog člana određuje da se jedan takav zahtev ne može podneti nakon isteka roka od 10 godina. Na sličan način je ova stvar regulisana i odredbama sadašnjeg Zakona o eksproprijaciji (br. 03/L-139) u član 27. Od ekspropisanja o kojem je reč, koje je obavljeno 1982. godine, mogućnost da se poziva na ovo pravno sredstvo je isteklo 1992. godine*”.
60. Na kraju, Specijalizovano veće PKVS-a zaključuje: “*Štaviše, Posebna komora smatra da pre početka postupka za vraćanje ekspropisane nepokretne imovine, žalilac pre svega je morao da se obrati upravnim organima. Prema članu 39 Zakona o ekspropisanju (03/L-139), proizilazi da se ovo pitanje mora rešavati od strane upravnih organa i prema postupku određenom u ovom Zakonu. Zahtev za sudski pretres takve odluke se zasniva na član 27.2 ovog Zakona, što znači da se na takvu odluku može uložiti žalba ali samo u okviru Departmana o upravnim pitanjima pri Osnovnom sudu u Prištini u skladu sa Zakonom (br. 03/L-202) o upravnim sporovima. Bez eliminacije zakonskih efekata odluke o eksproprijaciji donete 1982. godine, žalilac se ne*

može smatrati vlasnik nepokretne imovine i kao posledica, nije u stanju da traži vraćanje nepokretne imovine koja je oduzeta od njega ovom odlukom”.

61. Sud primećuje da je na ponovljene navode podnosioca zahteva odgovorilo i Žalbeno veće PKVS-a, naglašavajući: *“Žalbeno veće je nakon razmatranja žalbenih navoda, nakon ocene zakonitosti ožalbene presude, kao i na osnovu dokaza u spisu predmeta, našlo da je pobijana presuda pravilna, utemeljena i dobro obrazložena. Tužilac je propustio da pokrene upravni postupak radi spornog pitanja, radi pobijanja te odluke. Shodno članu 17. Zakona o eksproprijaciji, protiv rešenja opštinskog organa koji je izvršio eksproprijaciju može se izjaviti žalba drugostepenom nadležnom organu. Iz dokaza, spisa predmeta, nema naznaka da je tužilac osporio ovu odluku”.*
62. Pored toga, Žalbeno veće PKVS-a je obrazložilo sledeće: *“Prema članu 21. stav 4, ovog Zakona, odluka o eksproprijaciji će se poništiti i na osnovu zahteva prethodnog vlasnika eksproprijisane imovine, ako korisnik eksproprijacije u roku od 3 godine od pravosnažnosti ove odluke nije izvršio, prema prirodi objekta, potrebne radnje na tom objektu. Stav 5 ovog člana određuje da nakon prolaska 10 godina od dana kada je jedna takva odluka postala pravosnažna, ne može se podneti zahtev za poništaj”.*
63. Na kraju, Žalbeno veće PKVS je utvrdilo *“da je tužba za poništaj ove odluke po prvi put podneta 12. juna 2006. godine, Kosovskoj agenciji za privatizaciju, što znači izvan svih rokova određenih zakonom”.*
64. Sud dalje naglašava da u principu *“pravičnost”* koja se zahteva članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP nije *“suštinska”*, već *“procesna”* pravičnost. U praktičnom smislu, i u principu, to se svodi na kontradiktorni postupak u kojem se stranke saslušavaju i nalaze u istim uslovima pred nadležnim sudom (vidi, u ovom kontekstu, slučaj Suda KI42/16, podnosilac *Valdet Sutaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 7. novembra 2016. godine, stav 41 i druge tu navedene reference; KI118/18, podnosilac *Eco Construction d.o.o.*, rešenje o neprihvatljivosti od 10. septembra 2019. godine, stav 48; i KI49/19, podnosilac *Limak Kosovo International Airport A.D.*, *“Adem Jashari”*, rešenje o neprihvatljivosti od 8. januara 2020. godine, stav 55).
65. To znači da se strankama mora omogućiti sprovođenje postupka na osnovu načela jednakosti oružja i kontradiktornosti; da im se mora dati mogućnost da u različitim fazama postupka iznose argumente i dokaze koje smatraju relevantnim za svoj predmet; da su sudovi s dužnom pažnjom saslušali i razmotrili sve argumente koji su, objektivno sagledano, bili relevantni za rešavanje u njihovom predmetu; da su navedena i razmotrena iscrpna činjenična i pravna obrazloženja za osporavane odluke; i da su, u skladu sa okolnostima slučaja, postupci, sagledani u celini, bili pravični (vidi, između ostalog, slučaj Suda KI118/17, podnosilac *Şani Kervan i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. februara 2018. godine, stav 35; vidi, takođe, *mutatis mutandis*, predmet *García Ruiz protiv Španije*, citiran u tekstu iznad, stav 29). Sud smatra da u okolnostima konkretnog predmeta, podnosilac zahteva nije argumentovao da to nije slučaj.

66. Dalje i na kraju, Sud naglašava da član 6. EKLJP-a ne garantuje nikome povoljan ishod u sudskom postupku u kome jedna strana dobija, a druga gubi (vidi, u ovom kontekstu, slučajeve Suda KI118/17, *Šani Kervan i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti, stav 36; i KI142/15, podnosilac *Habib Makiqi*, rešenje o neprihvatljivosti od 1. novembra 2016. godine, stav 43).
67. Na osnovu napred navedenog, Sud utvrđuje da je Žalbeno veće PKVS-a ispoštovalo zahteve iz člana 31. Ustava i člana 6. EKLJP-a, na taj način što je podnosiocu zahteva, kao i drugim strankama u postupku, pružilo mogućnost da iznesu svoje prigovore u odnosu na pitanje koje je podneseno PKVS-u. Pored toga, dotično veće je s dužnom pažnjom saslušalo i razmotrilo sve argumente koji su bili relevantni za predmet podnosioca zahteva; činjenična i pravna obrazloženja o osporenom rešenju su iscrpno navedena i razmotrena, a postupci, sagledani u celini, nisu bili nepravični i očigledno proizvoljni.
68. U tom smislu, Sud ocenjuje da ne postoji ništa što ukazuje na to da je Žalbeno veće PKVS *“primenilo zakon na očigledno pogrešan način”* i da bi ta primena mogla rezultirati *“proizvoljnim”* ili *“očigledno nerazumnim”* zaključcima za podnosioca zahteva.

ii. Što se tiče navoda o povredi imovinskih prava

69. Povodom navoda podnosioca zahteva o povredi prava na imovinu, Sud primećuje da podnosilac zahteva i ovaj navod povezuje sa načinom primene zakona GZ. br. 21/1978, koji je bio na snazi u vreme eksproprijacije sporne nepokretnosti.
70. Pored toga, podnosilac zahteva navodi da *“Zakon o eksproprijaciji predviđa da se jedan takav zahtev ne može podneti nakon isteka roka od 10 godina je pogrešan jer legitimise lišenje vlasnika od imovine na arbitraran način i ustavnim odredbama da je pravo imovine garantovano”*.
71. Sud prvo podseća na sadržaj člana 46. Ustava i člana 1. Protokola br. 1 EKLJP-a, koji u vezi sa imovinskim pravima utvrđuju sledeće:

Član 46. [Zaštita imovine]

- “1. Garantuje se pravo na imovinu.*
2. Korišćenje imovine je regulisano zakonom, u skladu sa javnim interesom.
3. Niko se ne može arbitrarno lišiti lične imovine. Republika Kosovo ili javne vlasti Republike Kosovo mogu izvršiti eksproprijaciju imovine ako je ista u skladu sa zakonom, ako je neophodna ili adekvatna za postizanje javnih ciljeva ili podržavanje javnog interesa, a za koju se vrši neposredna adekvatna kompenzacija licu ili licima, imovina kojih se ekspropriše.
4. O sporovima koje uzrokuje neko delo Republike Kosovo ili javne vlasti Republike Kosovo, a koji se smatraju eksproprijacijom, odlučuje nadležni sud. [...]”

EKLJP

Član 1. [Zaštita imovine] Protokola br. 1

“1. Svako fizičko i pravno lice ima pravo na neometano uživanje svoje imovine. Niko ne može biti lišen svoje imovine, osim u javnom interesu i pod uslovima predviđenim zakonom i opštim načelima međunarodnog prava”.

Opšta načela

72. Kada su u pitanju prava koja su zagarantovana i zaštićena članom 46. Ustava, Sud prvo naglašava da stav 1. člana 46. Ustava garantuje pravo na imovinu; stav 2. člana 46. Ustava utvrđuje način korišćenja imovine, jasno navodeći da se njeno korišćenje uređuje zakonom i u skladu sa javnim interesom, a stav 3. člana 46. Ustava garantuje da se niko ne može proizvoljno lišiti imovine, utvrđujući takođe i uslove pod kojima se imovina može ekspropriirati (vidi, *mutatis mutandis*, slučaj KI50/16, podnosilac zahteva *Veli Berisha i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 10. marta 2017. godine, stav 31).
73. Kada je reč o pravima koja su zagarantovana i zaštićena članom 1. Protokola br. 1 EKLJP-a, Sud ponovo naglašava da se član 1. Protokola br. 1 EKLJP-a sastoji od tri različita i međusobno povezana pravila: prvo pravilo izražava načelo mirnog uživanja imovine; drugo pravilo se odnosi na lišenje imovine i podvrgava ga određenim uslovima; i treće pravilo priznaje da države imaju pravo da kontrolišu korišćenje imovine u skladu sa opštim interesom, putem sprovođenja zakona koje one smatraju neophodnim za ovu svrhu (vidi, *mutatis mutandis*, predmete ESLJP-a *Sporrong i Lonrot protiv Švedske*, presuda od 23. septembra 1982. godine, predstavke br. 7151/75; 7152/75, stav 61; *James, Wells i Lee protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, predstavke br. 25119/09, 57715/09 i 57877/09, od 18. septembra 2012. godine; *Sargsyan protiv Azerbejdžana*, predstavka br. 40167/06, od 16. juna 2015. godine; i *Béláné Nagy protiv Mađarske*, predstavka br. 53080/13, od 13. decembra 2016. godine).
74. Sud podseća da ova tri pravila nisu ipak “različita” u smislu da su nepovezana. Drugo i treće pravilo odnose se na određene slučajeve mešanja u pravo na mirno uživanje imovine i stoga ih treba tumačiti u svetlu opšteg načela utvrđenog u prvom pravilu (vidi, *mutatis mutandis*, presudu ESLJP-a od 21. februara 1986. godine, *James i drugi protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 8793/79, stav 37).
75. Što se tiče prvog pravila, ESLJP je u više navrata utvrdio da pojam “imovina” u prvom delu člana 1. Protokola br. 1 EKLJP-a predstavlja autonomni pojam koji obuhvata kako “postojeću imovinu” tako i potraživanja, u odnosu na koja podnosilac zahteva može tvrditi da ima u najmanju ruku “legitimno očekivanje”. “Imovina” prema ovom konceptu uključuje prava “*in rem*” i “*in personam*”, kao što su nepokretna i pokretna imovina i drugi imovinski interesi.
76. Autonomni pojam “imovine” u smislu člana 1. Protokola br. 1 EKLJP-a je nezavisan od formalne klasifikacije u unutrašnjem pravu i ne ograničava se na vlasništvo nad fizičkim dobrima: neka druga prava i interesi koji predstavljaju

“dobra” takođe se mogu smatrati “imovinskim pravima”, te samim tim i “imovinom” u smislu ove odredbe. Pitanje koje treba ispitati u svakom pojedinačnom predmetu jeste da li su okolnosti datog predmeta, sagledane u celini, takve da podnosiocu zahteva daju pravo na značajan interes zaštićen članom 1. Protokola br. 1 EKLJP (vidi, *Depalle protiv Francuske* [VV], stav 62; *Anheuser-Busch Inc. protiv Portugalije* [VV], stav 63; *Öneryıldız protiv Turske* [VV], stav 124; *Broniowski protiv Poljske* [VV], stav 129; *Beyeler protiv Italije* [VV], stav 100; *Iatridis protiv Grčke* [VV], stav 54; *Centro Europa 7 SRL i di Stefano protiv Italije* [VV], stav 171; *Fabris protiv Francuske* [VV], stav 49 i 51; *Parrillo protiv Italije* [VV], stav 211; *Béláné Nagy protiv Mađarske* [VV], stav 76).

77. Koncept “imovine” i “legitimnih očekivanja” ima centralno mesto u tumačenju imovinskih prava zagwarantovanih EKLJP-om i dalje razrađenih sudskom praksom ESLJP-a. S druge strane, “legitimna očekivanja mogu rezultirati imovinom”. Iako se član 1. Protokola br. 1 EKLJP-a primenjuje samo na postojeću imovinu osobe i ne stvara pravo na sticanje imovine, u određenim okolnostima, “legitimno očekivanje” sticanja imovine takođe može uživati zaštitu člana 1. Protokola br. 1 EKLJP-a (vidi, presudu ESLJP-a od 13. decembra 2016. godine, *Béláné Nagy protiv Mađarske*, br. 53080/13, stav 73 i 75, presudu ESLJP-a od 22. juna 2004. godine, *Broniowski protiv Poljske*, br. 34443/96, stav 129).
78. Kako bi “očekivanje” bilo “legitimno”, ono mora biti konkretnije od puke nade i mora se zasnivati na zakonskoj odredbi ili pravnom aktu, kao što je sudska odluka, koja se odnosi na predmetni imovinski interes (vidi, *Kopecký protiv Slovačke* [VV], stavovi 49-50; *Centro Europa 7 S.R.L. i di Stefano protiv Italije* [VV], stav 173; *Saghinadze i drugi protiv Gruzije*, stav 103; *Ceni protiv Italije*, stav 39; i *Béláné Nagy protiv Mađarske* [VV], stav 75). U suprotnom, ne može se reći da nastaju bilo kakva “legitimna očekivanja” tamo gde postoji spor oko pravilnog tumačenja i primene unutrašnjeg prava i tamo gde su podnesci podnosilaca naknadno odbačeni od nacionalnih sudova (vidi, *Anheuser-Busch Inc. protiv Portugalije* [VV], stav 65; *Centro Europa 7 SRL i di Stefano protiv Italije* [VV], stav 173; *Béláné Nagy protiv Mađarske* [VV], stav 75; *Karachalios protiv Grčke* (odluka), stav 46; *Radomilja i drugi protiv Hrvatske* [VV], stav 149).

Primena opštih načela na okolnosti konkretnog slučaja

79. Na početku, Sud podseća da nije utvrdio povredu prava na pravično suđenje u odnosu na navode podnosioca zahteva o pogrešnoj i proizvoljnoj primeni važećeg zakona. Sud, na osnovu opštih načela prava na imovinu i nakon što je analizirao navode podnosioca zahteva o povredi ovog prava, ocenjuje da gore navedena načela nisu primenljiva na slučaj podnosioca zahteva iz razloga koje ćemo razraditi u nastavku.
80. Sud primećuje da su žalbe/zahtevi podnosioca zahteva odbijeni od strane veća PKVS-a iz čisto proceduralnih razloga, jer podnosilac zahteva u zakonskim rokovima nije iskoristio mogućnost da ospori odluku [br. 03-465-5] SO Uroševac od 26. aprila 1982. godine, kojom je sporna nepokretnost eksproprisana od strane SO Uroševac, niti je podneo zahtev PKVS-u za

pravičnu naknadu kako bi ostvario korist od likvidacije DP Eurometal-Uroševac (vidi stav 28 ovog dokumenta).

81. U tom smislu, Sud primećuje da je Specijalizovano veće PKVS-a naglasilo: “*Bez eliminacije zakonskih efekata odluke o eksproprijaciji donete 1982. godine, žalilac se ne može smatrati vlasnikom nepokretne imovine i kao posledica, nije u stanju da traži vraćanje nepokretne imovine koja je oduzeta od njega ovom odlukom*”. Ovaj zaključak je uvažen i od strane Žalbenog veća PKVS-a.
82. Sa svega napred navedenog, Sud utvrđuje da se u okolnostima konkretnog slučaja ne radi o imovinskom pravu koje je stečeno pravosnažnom sudskom odlukom niti o legitimnim očekivanjima jer podnosilac zahteva nema utuživo pravo kojim dokazuje i pokazuje da uživa pravo na povraćaj prava na spornoj nepokretnosti. Pored toga, svi njegovi zahtevi za deeksproprijaciju i vraćanje sporne nepokretnosti u posed su bili neuspešni (vidi, slično tome, ESLJP, predmet *Kopecký protiv Slovačke* [VV], načelo prikazano u stavu 52). U ovoj okolnosti, podnosilac zahteva ne može da tvrdi povredu svojih imovinskih prava jer su veća PKVS-a, u njegovom slučaju, razmotrila samo proceduralne aspekte njegove žalbe/zahteva, u pogledu zahteva za deeksproprijaciju i vraćanje sporne nepokretnosti u posed.
83. U tom kontekstu, Sud podseća da se on sam ne može pretvoriti u prvostepeni sud i odlučiti o vraćanju ekspropisane imovine u posed ili o utvrđenju svojine, jer takva nadležnost, po pravilu, pripada redovnim sudovima da je vrše. Pored toga, nijednom sudskom odlukom se ne potvrđuje da je rešenje [br. 03-465-5] SO Uroševac od 26. aprila 1982. godine, kojim je izvršena eksproprijacija sporne nepokretnosti, poništeno ili proglašeno ništavim. Sud podseća da može da interveniše samo onda kada je podnosiocima zahteva pravo svojine priznato konačnom sudskom odlukom ili zakonom i da se ostvarivanje stečenog prava ne sprovodi u praksi (vidi, iznad, opšta načela, u stavu 77 ovog dokumenta).
84. Stoga, Sud naglašava da je podnosilac zahteva jednostavno nezadovoljan ishodom postupka pred redovnim sudovima, međutim, njegovo nezadovoljstvo ne može samo po sebi pokrenuti argumentovanu tvrdnju o povredi osnovnih prava i sloboda zagarantovanih Ustavom (vidi, predmet ESLJP-a *Mezótúr-Tiszazugi Társulat protiv Mađarske*, presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21).
85. U tom kontekstu, Sud utvrđuje da je navod podnosioca zahteva u vezi sa povredom prava na imovinu očigledno neosnovan iz napred navedenih razloga.

Zaključak

86. Kao rezime, Sud, na osnovu standarda ustanovljenih u njegovoj sudskoj praksi i sudskoj praksi ESLJP-a, utvrđuje da podnosilac zahteva nije ni na koji način dovoljno dokazao i potkrepio svoje tvrdnje o povredi prava zagarantovanih članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a i članom 46. Ustava u vezi sa članom 1. Protokola br. 1 EKLJP-a.

87. Shodno tome, zahtev podnosioca zahteva je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, pa se u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika, isti mora proglasiti neprihvatljivim.

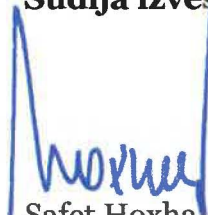
IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, na osnovu člana 113.7 Ustava, člana 20. Zakona i pravila 39 (2) i 59 (2) Poslovnika, dana 25. marta 2021. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Safet Hoxha

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi